

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΥ

ΠΡΟΒΑΛΙΖΟΝΤΑΣ ο μουσικός Σιμοζώφ, έπι-
γινε στη βίλλα του πριγκίπισσα Μιμκουλόφ, όπου
έπι τη ζεκαρία των αρραβώνων της ζωής του,
θα γινόταν μουσική έσπερις με χορό. Είχε περι-
σμένον στον όμο του, μέσα στη δερμάτινη θήκη
του, ένα πελώριο κοντραμπάσο κι' αϊκολούθου-
στην όχηή ζάλοισιν ποταμού, που κίλοισε άργά τά
δρροσάκι νερά του.

— Άν έξανα ένα πλάσιό! σκέφτηκε γιά μία
στιγμή.

Καί χωρίς νά ανιλοιστή τό πράγμα περισσότερο, γόθθηκε και βι-
διόθηκε μέσα στά διάφανα νερά. Ή ποιητική ψυχή του μουσικού, είχε
μαγευθεί άπο την άρμονία που άπλώνονταν γύρω του. Μά ήταν άσυγκρι-
μοτό τό γλυκό αίσθημα που έννοιωσε μέσα του, όταν, άφου κολύπησε
καμάκι έξασοστή όργυής, είδε καθισμένη στην άντιπερα όχηή μία ώ-
ραία νέα που φάρενε. Κράτησε τότε την άναποή του και έμεινε άφρο-
νος, όπο την έλπίδασι διαφωρον άσχημάτων που τον είχαν καταλί-
σει... Θεέ μου!... Καί αυτός τό νόμισε ότι δέν θά μπορούσε πειά ν' ά-
γαθήσει...

Είλε γάσις κάθε έπιστοσύνη πός τις γυναίκες, γιατί ή πολυαγα-
πημένη σίξωγος του τό είχε σάσει μαζί με τό βιολοστή Σομπάνιν και
άπό τότε ή ψυχή του είχε γείσει κι' ένα σιναισθημα νενοί και είχε
γίσει **μυσάφωτος**...

—Τί είνε ή ζωή; άναρωτιόταν συχνά. Γιατί ζούμε;

Ή ζωή δέν είνε παρά ένα παραιΐθ. Ένα όνειρο...

Μά, καθώς άντικρίθηκε τόρα την ώραία κοιμι-
σμένη — δέν δυσκολετύθηκε νά προσέξει πός ή ώ-
ραία νέα που φάρενε, κοιμόταν — ο Σιμοζώφ
Ξανασάνθηκε πάλι μέσα του, χωρίς νά τό θέλει
κάτι που έμοιαζε με την άγάπη... Στεκόταν λοι-
πόν μπροστά της, καταβροχθίζοντάς τη με τό μά-
τια του...

—Μπα! φτάνει!... Είλε βγάίνοντας ένα βαθύ άνα-
στεναγμό. Χαίρε, θεία έμάρτύρι!...Είλε καρός κάτι
νά πάω στην έσπεριδα της Άντού Ψηλοτόπος...

Καί, κιντάζοντας ακόμα μία φορά την ώραία
του, σκέφτηκε νά Ξαναγίσει στην όχηή όπου ει-
χε άφσει τά ρούχα του, όταν μία ιδέα πέρασε
έξωαυ από τό μυαλό του...

—Πρέπει, είλε μέσα του, νά της άφήσω μία
άναμνησι μου... Πρέπει νά της χορμάσω κάτι
στό άγίστιο της... Αυτό θά είνε ή έκκλητής κί-
πος άγνώστου...

Ο Σιμοζώφ κολύπησε άόδοχα πός την ό-
χηή, φτιάξε εκεί ένα μεγάλο μπουκέτο από λου-
λουδία του άγροφ και, άφου τό έδεσε κι' ένα σά-
χυ, τό χορμάσε στό άγίστιο της νέας...

Ήπειτα, κολυμπώντας πάλι, Ξαναγίσει στην
όχηή, όπου είχε γυθεί... Έκει όμως μία τριε-
ση κιοιολεκτικώς έκκλητής τόν έπεριμενε... Τά
ρούχα του είχαν κάνει φτερά... Τού τά είχαν
κλέψει... Άγνωστοι κακοποιοί τού είχαν πάρει
τά πάντα έκτός από τό κοντραμπάσο του και τό
ψηλό του καπέλο...

—Κατάρα! φώναξε ο Σιμοζώφ. Τά καθάρματα!... Ή έχιζενε!
Δέν με τρομάει τόσο τό ότι έχασα τά ρούχα μου, όσο πού θ' άναγκασ-
θώ νά περπατήσω γυμνός, προσβάλλοντας την ήθική...

Ο μουσικός κάθησε άπάνω στη θήκη του κοντραμπάσο του και
άριζο νά σκεπταίται με ποιο τρόπο θά έβγαίνε από την τριεσηρή αυτή
θεί.

—Δέν μπορώ, όστόσο, νά πάω στη βίλλα του πριγκίπισσα Μιμ-
κουλόφ! σκεπτόταν. Θά είνε εκεί και κυρίες... Κι' έξ άλλου οι λαπο-
δύτες, μαζί με τό παντάλονι μου, μού έκλεψαν και την κολοφωνία μου,
πού την είχα στην τσέπη του!...

Ο Σιμοζώφ σκέφτηκε επί ώρα, μ' απόγιννοι τόσο πολλή, ώστε έν-
νοιωσε πολύ χροτάφορος του νά χρωσύν...

—Μπά! είλε άξαφνα. Πώς δέν τό συλλογίστηκα; Ύπαόχει έδω
κοντά μία γεφυρούλα πού την σκεπάζει ή βλάστησι... Μπορώ, ως ότου
νά νυχτώσει, νά τριπώσω από κάτω και κατόπιν, μέσ' στό σκοτάδι, νά
διεφύγθω πός την πρώτη καλύβα πού θά βρεθθί μπροστά μου...

Καί, άρχίζοντας νά πραγματοποιή την ιδέα του
αυτή, ο μουσικός φόρεσε τό ψηλό του καπέλο, φο-
τόθηκε τό κοντραμπάσο του στην πλάτη και διευ-
δίνθηκε πός τη γεφυρούλα. Γυμνός, και με τό ό-
γαρό του στην πλάτη, θήμισε άρχαία ήρωα...

Τώρα, άγαπητέ μου άναγνώστη, ένα ό ήρωας
βρίσκειτα κάτω από τη γέφυρα, παραδομένος στις
πληθές του σκέψεις, ως τόν άφήσουμε γιά μερικές
στιγμές και ως Ξαναγίσιουμε στην ώραία νέα που
φάρενε, γιά νά δοΐμε τί της συνέθη...

Ή νέα, Ξυνώνοντας και μη βλέποντας πειά την πε-

τονά της μέσα στό νερό, θέλησε νά τραθήσει τό άγίστιο της, νομί-
ζοντας ότι κάτω ψάρι θά είχε τοιμήσει... Μά ούτε ή πετριά ούτε
τό άγίστιο άνέβαιναν... Τό μπουκέτο του Σιμοζώφ είχε μουσκέψει,
είλε γίσει βαρύ και τά είχε κούφι.

—Θά έχει τοιμήσει κανένα μεγάλο ψάρι, σκέφτηκε ή νέα...
Μά, όταν τραθήσε όλίγο, είδε πός τό άγίστιο είχε κοπέ!...

—Τί κοΐμα! σκέφτηκε... Τι νά κάνω τώρα;...

Καί, χωρίς νά σκεφθί περισσότερο, ή νέα κόρη πέταξε τ' άνάλα-
φρα ρούχα της και χόθηκε ως τούς άλαδαστρινους ώμους της μέσ' στό
νερό... Δέν ήταν εύκολο νά βγάλη τό άγίστιο της από τό μπουκέ-
το που είχε μπλεχτεί, μά ή ύπονοή της και ή θέλησι της νύσανε στό
τέλος... Ύστερ' από ένα τέταρτο της ώρας, ή ώραία, άχτινοβολών-
τας και ευτυχισμένη, έβγαίνε από τό νερό κρατώντας τό άγίστιο
της...

Μά παρ' όλ' αυτά, ή κακοτυχία την έπεριμενε έξω. Οι λαποδύτες
που είχαν κλέψει τά ρούχα του Σιμοζώφ, είχαν κλέψει έπίσης και τά
δικά της, αφιρόντάς της μόνο τό κοΐτι με τό δόλωμα!...

—Τί νά κάνω τώρα; σκέφτηκε ή νέα με διασάρεκεια. Νά φύγω σ'
αυτή την κατάσταση; Όχι! Ποτέ!... Θά προτιμήσω νά πεθάνω...
Θά περμένο νά νυχτώσω... Ήπειτα θά πετιχώ ως την καλύβα της
γυναίκας του δασοφυλάκα μας, πού είνε έδω κοντά και θά την στεί-
λω στό ήλιο νά μού φέρη καινούργια ρούχα... Ως την ώρα αυτή
θά πάω νά χορμάσω σ' αυτό εκεί τό γεφυρούλα...

Ή ήρωίς μας, μουσικισμένη μέσ' τό στα ψηλά
χόρτα, σόκνηε κ' έστρεψε πός τό γεφυρούλα...
Μά μόλις χόθηκε από κάτω και είδε μπροστά της
τό γυινό μουσικό με τό κοντραμπάσο του στην
πλάτη, λιποθύησε κι' έβγαλε μία κραγή...

Ο Σιμοζώφ τρώμισε κ' έκείνος, γιατί στην ά-
χη πήρε τη νέα κόρη γιά νεράϊδα.

—Μήπως είνε καμιά νεράϊδα, πού ήθε να με
γητέψει! σκέφτηκε. (Καί ή ύπόθεσις αυτή τόν έκα-
λόκισε, γιατί είχε πάντα μεγάλη ιδέα γιά την ό-
μορφιά του). Μά άν δέν είνε νεράϊδα και είνε ά-
νθρωπίνη ύπαρξις, πώς νά έξηγήσει τόν άλλόκοτο
τρόπο της έμφανισόσ της; Γιατί βρίσκειτα κάτω
άπ' αυτή τη γέφυρα;

Ένώ προσπαθούσε νά λύση όλ' αυτά τά ζητή-
ματα, ή ώραία συνήλθε.

—Μη με σκοτώσετε, σάς παρακαλώ! τόν έκέ-
τευσε. Είμαι ή νέα πριγκίπισσα Μιμκουλόφ...
Θά σάς δώσουν πολλά χρήματα οι γονείς μου, άν
μ' εύσπλαχνιστείτε... Είχα μπει μέσ' στό νερό γιά
νά ξεμυτέσω τό άγίστιο μου, και κλέψτες μού πή-
ραν τά φορεσιά μου, τά γούβια μου, τά πάντα...

—Δεσποίνις, είλε ο Σιμοζώφ με φωνή έκτετυ-
τική, και μέσα μού έκλεψαν τά ρούχα, μαζί με τό
παντάλονι μου και την κολοφωνία πού βρίσκονταν
μέσα...

Σώπαε λίγο και έπειτα έπρόσθεσε με στενω-
χώρια:

—Ύψηλοτάτη, βλέπω πός τό θεάμα μου σάς
θίγει... Μά πρέπει νά συμφωνήσετε και σεις ότι
με τις συνθήκες υπό τις όποιες βρίσκομαι δέν μπορώ νά τό κινήσω
από δω... Ά! μού ήρθε μία ιδέα!... Δέν θά θέλατε νά σάς βάλω
μέσα στη θήκη του κοντραμπάσο μου και νά τό κλείσετε από πάνω,
όπως ώστε ούτε σεις νά με βλέπετε, ούτ' εγώ νά σας βλέπω...

Καί, λέγοντας αυτό, ο Σιμοζώφ, έβγαλε τό κοντραμπάσο του
από τη θήκη του. Τού φάνηκε γιά μία στιγμή ότι μ' αυτό πού έκανε
βεβήλωνε την τέχνη του, μά ο διαταγμός του τού πέρασε άμέσως. Ή
ώραία τότε, χωρίς νά πη τίποτε, χόθηκε μέσ' στη δερμάτινη θήκη,
κίλησε καταγής, και ο Σιμοζώφ καθώς την έκλεισε δένοντας τά πε-
τάκι της, έννοιωσε μέσα του κιοιφή περιφάνεια, γιατί ή φύσις τόν ει-
χε προκίσει με τόση εφερευτικότητα.

—Τώρα, Ύψηλοτάτη, είλε, πού δέν με βλέπετε πειά, μείναιτε έδω ή-
συχ... Όταν σκοτεινάσει θά σας πάω στην βίλλα των Ύψηλοτάτων
γονέων σας... Ήπειτα θάρθώ έδω νά πάω τό κοντραμπάσο μου.

Μόλις σκοτεινάσει, ο Σιμοζώφ, πήρε πράγματι άπάνω στους ώ-
μους του τη θήκη, πού έκλεινε μέσα της την ώραία, και διευδίνθηκε
πός τη βίλλα των Μιμκουλόφ. Πόν όμως φτάσει εκεί, σκεδιάσε
νά χτυπήση την πόρτα της πρώτης καλύβας, νά ηρ-
τήση ρούχα και νά έξακολουθήση κατόπιν τό δρόμο
του...

—Ούδέν καχόν άμυγές καλό... σκεπτόταν κα-
θώς έόθνηνε με τό γυμνά του πόδιος τη σκόνη του
δρόμου και λύνεκε κάτω από τό φορτίο του... Για
την βοήθεια πού έδωσα στην πριγκίπισσα Μιμκου-
λόφ, σίγουρα ο πατέρας της θά με άνταμειφή γεν-
ναϊόδορα.

—Ύψηλοτάτη, ρώτησε με τόνο λαμπρού έσπό-
του, ο όποιος προκαλεί τη ντάρτα του νά χορμάσει

μά καντράλλα. Βρίσκει καλά εκεί μέσα ; Σας παρακαλώ, τοποθετήστε όπως θέλετε μέσ' στη θήκη... Δεν μ' εννοείτε καθόλου...

— Έξαρνα το Ιπποκρίτατος Σιμοκόφ ειδή δυο ανθρώπους που τους σκέπασε το σκοτάδι, να περατούν μπροστά του... Κότταξε καλύτερα και βεβαίως πως δεν έβλεπε όπια... Οι άνθρωποι αυτοί μάλιστα κρατούσαν στα χέρια τους και μερικά πράγματα...

— Έχει γοδούτο να είναι οι κλέφτες μας... εϊτε, Κρατούν μάλιστα κάτι. Σίγουρα θα είναι τα ρούχα μας.

Και ο Σιμοκόφ, αποδέχεται τη θήκη του με το π' ύψιμο περιεζομένο της καταγής, άρχισε να τρέχει πίσω απ' τους άγνωστους.

— Σταθήτε! φώναξε. Σταθήτε! Πιάστε τους!...

Οι άγνωστοι γύρισαν πίσω, είδαν ότι κάποιος τους κατέδιωξε κι άρχισαν να τρέχουν. Η αρχηγίσσα, μέσα στη θήκη, άκουγε τρεχάματα και κραυγές : «Σταθήτε!... Σταθήτε!...».

— Έλετα όλα σάσασαν...

Επειδή ο Σιμοκόφ είχε παρασφodη από την καταδίωξη, η ώραία έμεινε επί ώρα ξεπαλιωμένη, πλάι στην άσχημη του νερού, περμενόντάς του μέσα στη θήκη... Σε κάποια στιγμή, οι συνάδελφοι του Σιμοκόφ, ο φλαουτίστας Ζουσοκόφ και ο βιολιστής Ραζμακαϊνίν, ληγνάνοντας εκείνη την ώρα στη βίλλα του πριγκίπου, πέρασαν από εκεί. Μά, Έξαρνα, σκόταξαν άπάνω στη θήκη.

— Ένα κοντραμπάσο! φώναξε ο Ζουσοκόφ ξεφασιασμένος. Σίγουρα θα είναι το όργανο του φίλου μας Σιμοκόφ. Πώς βρίζεται εδώ ;

— Ασφαλώς κάτι θα του συνέβη, απάντησε ο Ραζμακαϊνίν. Ίσως να μείωσε και τόν έκλεψαν... Έν πάση περιπτώσει δεν πρέπει ν' αφήσουμε το κοντραμπάσο εδώ... Πρέπει να το πάρουμε...

Ο Ζουσοκόφ φορώθηκε τη θήκη στον ώμο του και οι δύο μουσικοί έξακολούθησαν το δρόμο τους...

— Διάβολε! πολύ βαθύ είναι! μουνηούριξε αδιάζοπα ο φλαουτίστας. Δεν θα δεχθούμε γιά τίποτε στον κόμο να παίζω ένα τέτοιο όργανο... Ούη!...

Μόλις έφτασαν στη βίλλα Μπαμπούκοφ, οι μουσικοί άφησαν τη θήκη στη συνθησμενθή θέση της στην όμορφοτα και τράβηξαν γιά το μπαρέ.

Ο μνηστήρ της νέας πριγκίπισσας δούξ Βλαδίμηρος βρισκόταν στη μέση της αϊούσσης και μιλούσε γιά μουσική με τόν κόμητα Σαλιζκοφ.

— Στη Νεόπολι, κόμη, έλεγε ο δούξ, γνώρισα ένα βιολιστή που έκανε πραγματικούς θαύματα... Θα το πιστέψετε ότι, μ' ένα κοντραμπάσο... ένα άπλό κοντραμπάσο... Έκανε τριλλίες τόσο θεϊκές, ώστε σου προέξενούσε κατάληξη!...

— Έπαιξε βάλς του Στράους.

— Μπά! Έκανε ο βαρώνος με δυσπιστία. Δεν είναι δυνατόν!

— Σας βεβαίωνα! Έπαιξε ακόμα και τη ραφωδία του Λιστ! Μου έμαθε μάλιστα και μένα να παίζω τη ραφωδία αυτή...

— Τη ραφωδία του Λιστ;... Χι!... Ο' στευένουθε, δούξ...

— Δεν το πιστεύετε ; έκανε ο δούξ γελώντας. Θα σας το αποδείξω άμοσος... Πάμε στην όρχηστρα...

Ο δούξ και μνηστήρ της πριγκίπισσας, και ο κόμης, διενθύνθηκαν πρδς την όρχηστρα... Μόλις ζύγωσαν στο κοντραμπάσο άρχισαν νά λινούν τη θήκη του... Και τότε... "Ω! τότε!... Το τί έγινε τότε δεν περιγράφεται... Τρόμος!... Κατάληξη!...

Γι' αυτό άς αφήσουμε τόν άναγνώστη να συμπληρώσει με τη φαντασία του τη σκηνή αυτή και άς ξεαναγορεύουμε στο Σιμοκόφ. Ο φτωχός μουσικός, επειδή δεν μπόρεσε να πιάσει τους κλέφτες του, ξεαναγύρισε στο μέρος όπου είχε αφήσει τη θήκη του μαζί με το πολύτιμο περιεζομένο της... Μά δεν βρήκε τίποτα εκεί... Χαμένος, περιτρός, άρχισε να ψάχνει παντού... Έτρεχε μπρός, γύριζε πίσω, τραβούσε άριστερά, δεξιά... μ' άποσους... τίποτε...

— Είναι φρικτό! σκεφτόταν τραβώντας τ'α μαλλιά του και νοιώθοντας το κορμί του να παγώνει... Η πριγκίπισσα σίγουρα θα σκάσει μέσα στη θήκη και θα είμαι έγώ ο δολοφόνος της.

— Ως τ'α μεσάνυχτα, ο Σιμοκόφ έτρεχε στους δρόμους άναζητώντας τη θήκη του. Στο τέλος, έξαντλημένος, κατάκοπος, γύρισε στη γεφυρούλα.

— Θα ψάξω το πρωί! σκέφτηκε. Μά ούτε τ'α ψαξίματα της αύγης έφεραν κανένα αποτέλεσμα και ο Σιμοκόφ άποφάσισε να περμείνει κάτω από τη γέφυρα, ως ότου νά νυχτώσει...

— Θα τη βρω! ψιθύριζε, βράζοντας το καπέλλο του και τραβώντας τ'α μαλλιά του. Έστω κι' ένα χρόνιο άν άναγκαστώ νά ψάχνω, θά τη βρω...

— Ως σήμερα ακόμα οι χωρικοί που ζουν στο μέρη εκείνα, βλέπουν πολλές φορές κάτω απ' τη γεφυρούλα τη νύχτα έναν άνθρωπο γυμνό που φοράει ψηλό καπέλλο... Πολλές φορές μάλιστα τόν άκούνε να στενάζει θλιβερά και νά ψιθύριζει : «Θά τη βρω!... Θά τη βρω!...».

Είπε ο Σιμοκόφ!...

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ηρωϊσμός της κυρίας Ντυφρενουά. Με τ'ο τσεκούρι έναντι των Άλγερινών πειρατών. Πώς έσωσε τ'ο πλοίο με τ'ο όπιο ταξείδευσε. Ο άπότακτος αξιωματικός τού Ναπολέοντος και οι ύβρισταί του. Πώς τους έβαλε στη θέση τους. Με τ'ο πιστόλι στο χέρι. Τ'ο άδαμαντοκόλλητο ρολόι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μιά από τις γνωστότερες ποιήσεις του 18ου αϊώνος, η κυρία Ντυφρενουά, ταξείδευε κάποτε στη Μεσόγειο, όταν Έξαρνα τ'ο πλοίο της προσεβλήθη από Άλγερινούς πειρατές. Το πλοήρωμα προσπάθησε ν' αμυνθή, οι πειρατά όμως ήσαν περισσότεροι και καλύτερα όπλισμένα κι έτσι η νίκη έκλινε πρδς τ'ο μέρος τους. Ύστερα από λίγη ώρα μάλιστα οι πειρατά επήδησαν στο κατάστρωμα τού πλοίου και άρχισε άγριο μακελειό. Έξαρνα, μέσα στη φριζώδη αυτή πάλη, ένας ναύτης πληρώθηκε βαρεαί από ένα πειρατή κι έπεσε μπρός στην κυρία Ντυφρενουά. Η ποιήτρια τότε, αντί νά τ'α χέσει, άρραξε τ'ο τσεκούρι τού πληρωμένου ναύτη και άρχισε νά μάχεται μ' έξαιρετική άνδρεία. Άμέσως τ'ο πλοήρωμα τ'ο κυραβιού, βλέποντας τ'ο παράδειγμα της, άναβάρωσε και άντεπετήσε με τ'οση όρμη έναντι των πειρατών, ώστε τους άνάγκασε νά υποχωρήσουν, να μπουν στα καράβια τους και νά τραπούν σε άτακτο φυγή.

Στά 1816, ένας παλιός αξιωματικός τού Ναπολέοντος, ο όποιος είχε τεθή σε άπόταξι, όπως όλοι οι όμόφρονές του, από τ'ο νέο βασιλικό καθεστώς της Γαλλίας, απέστεινόντας μαζί με τη γυναίκα του, στήθηκε σ' ένα πανδοχείο κοντά στη Γάλλη γιά νά περάσει τη νύχτα του. Έκει, κυρασμένος καθώς ήταν από τ'ο ταξείδιο, άποσούθηκε μαζί με τη σύζυγ'ο του σ' ένα δωμάτιο και παρεκάλισε τόν ξενοδόχο νά τους σερβίρη τ'ο δείπνο σ' αυτό.

— Ύστερ' από λίγη ώρα μπήκε — είσήλθε μάλλον — στο πανδοχείο μιά θουρούβη συντροφιά, άποτελειωμένη από πέντ' έξη νεαρούς αξιωματικούς, οι όποιοι, από τις σκέψεις που φορούσαν, έφάνησαν τ'ο άνήλικα σε κάποιο από τ'α ξενικά στρατεύματα που είχαν κατακλιθεί τότε όλόκληρη σκεδόν τη Γαλλία.

Οι αξιωματικοί αυτοί εδήλωσαν στον ξενοδόχο πως ήσαν πολύ βιαστικοί, κι επειδή λειούσαν φοβερά, τόν διάταξαν νά τους σερβίρη άμέσως. Ο ιδιοκτήτης τού πανδοχείου τους είπε τότε ότι δεν είχε έτοιμο τίποτ' άλλο παρά μόνον τ'α φαγητά που είχε παραγγείλει ο ταξείδιωτής που είχε φτάσει προηγουμένως.

— Και ποιος είναι ο ταξείδιωτής αυτός ; ρώτησε τόν κάποιος από τους αξιωματικούς.

— Δεν ξέρω... απάντησε ο ξενοδόχος. Ήθε λίγο πριν από σας με τ'ο λειοφροσίο της γραμμής...

— Τότε, είπε ο νεότερος των αξιωματικών, μπορεί ν' άρκεσodη σε μερικά πατάτες, απ' τις όποιες έχει μπόλικες στην κούβια...

Και, παρ' τις διαμαρτυρίες τού ξενοδόχου, ο αξιωματικός έπληξε στην κούβια, έπληξε τ'α φαγητά τού άπότακτου και τις σκεύη του και τ'α μετέφερε στην αίθουσα της τραπεζαρίας, όπου τόν περιέμεναν οι συνάδελφοί του.

— Όλοι τότε ρίχτηκαν στο φαί, γελώντας και χοροδιδόνοντας τόν άγνωστό τους ταξείδιωτή γιά τ'ο πάθημα του. Κάποιος μάλιστα απ' αυτούς, γιά νά τόν περάσει ακόμα περισσότερο, έβωσε τ'ο ρολόι του — ένα πολύτελειότατο άδαμαντοκόλλητο ρολόι — στο σερβιτόρο, και τόν διάταξε νά τ'ο πάλι στον ταξείδιωτή, τού-όποιου είχαν φάγει τ'ο δείπνο, και νά τόν παρακαλέσει έξ μέρους του να τ'ο... βάλη στη σωστή όρα!

Ο σερβιτόρος έδίστασε γιά μιά στιγμή. Θέλοντας και μη, όμως, μπρός στις άπειλές τού αξιωματικού, άναγκάστηκε νά ύπακούση.

Ο άπότακτος, ο όποιος είχε άκούσει νά πάντα, στην άρχή σέφτηκε νά ξεσπάσει στον ύπρηχτή. Κατόρθωσε όμως νά συγκρατηθή και, παίρνοντας από τ'α χέρια του τ'ο ρολόι, τού είπε :

— Πήγαινε νά πής στον κύριο που σ' έστειλε ότι θά τού πω μόνος μου την όρα, όταν φάω τις πατάτες μου.

Οι αξιωματικοί, όταν άκουσαν την απάντησι αυτή, έσκασαν στα γέλια. Έξαρνα όμως είδαν στην πόρτα νά εμφανίζεται ο άπότακτος αξιωματικός, με τ'ο παράσημο της λεγεώνας της τιμής στο στήθος. Στο ένα χέρι του κρατούσε τ'ο ρολόι και στο άλλο δύο πιστόλια. Προζώρησε ως τ'η μέση της αϊούσσης και είχε στους άξιωματικούς :

— Ερχομαι, κύριοι, νά πληροφροσώ τόν κάτοχο αυτού τού ρολογιού ότι έφτασε ή... ό ρα ο που ή αυθάδεια του θά τιμωρηθή όπως τού άξιζει. Θα σας παρακαλέσω μόνον νά έχετε την καλοσύνη νά μού πητε ποιος είναι αυτός ο κύριος.

Κανένας όμως απ' τους αξιωματικούς δεν απάντησε. Όλοι τ'α είχαν χάσει και εντίπαινα σαστισμένοι τόν αξιωματικό.

— Βλέπω, συνέχισε τότε ο άπότακτος, ότι ο ύβριστής μου έφρόντισε νά τ'ο κιάσει έγκραφος. Αν τυχόν τόν γνωρίζετε, σας παρακαλώ πάλι νά τού μηνύσετε νά έλθη νά πάρη τ'ο ρολόι του.

Και ο άπότακτος, άρραί έγραψε σ' ένα χαρτί τη διένειψή του, έχαιρέτισε με μιά βαρεαί ύπόκλησι τούς νεαρούς αυθάδεις και γύρισε στο δωμάτιό του.

Έννοείται ότι κανείς απ' αυτούς δεν έτόλμησε νά πάλη νά τού ζητήσει τ'ο άδαμαντοκόλλητο ρολόι...

ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ